

РЕШЕНИЕ

№ 23029

гр. София, 11.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав**, в публично заседание на 16.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **6105** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от ДОПК.

Образувано е по жалба на Й. И. А., с адрес [населено място], [улица], ет. 2, чрез адв. С. Т., САК, със съдебен адрес [населено място], [улица], Адвокатско дружество „Т. и съдружници“, срещу Решение № ПИ - 157/07.06.2024г., издадено от директора на ТД на НАП – [населено място], с което е потвърдено Разпореждане с изх. № С240022-137-0004342 от 20.05.2024г. по изп. дело №[ЕИК]/2017 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП – [населено място], с което е отказано погасяване на публичните задължения за задължителни осигурителни вноски по подадени декларации образец № 6 за периода от 01. 01. 2013 г. до 31. 12. 2013 г., за периода от 01. 01. 2014 г. до 31. 12. 2014г. и за периода от 01. 01. 2015 г. до 31. 12. 2015 г.

Решението се оспорва като непълно, немотивирано, постановено при неизяснена фактическа обстановка. Иска се отмяната му, както и отмяната на потвърденото с него разпореждане, заличаване на задълженията и прекратяване на изпълнителното производство, както и вдигане на всички обезпечителни мерки. В жалбата се твърди, че Й. А. не е уведомяван за публичните задължения и наличието на изпълнително дело до 14.05. 2024 г., когато е направил искане за отписване на вземанията като погасени по давност. Възражението се поддържа с жалбата за всички публични вземания на НАП, с изключение на вземането по електронн фиш К8304216 за сумата от 50 лева. Относно довода на публичния изпълнител, че давностният срок е спрял с налагането на обезпечителни мерки, жалбоподателят посочва, че тези обезпечителни

никога не са достигали до знанието на Й. А., освен запорното съобщение от 10. 05. 2024 г., като още преди тази дата вземанията са били погасени по давност с изтичане на 5 – годишния давностен срок по чл. 171, ал. 1 от ДОПК. Претендира адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал.1, т. 2 от Закона за адвокатурата. Представя писмени бележки.

Ответникът, директорът на ТД на НАП – С., чрез юрисконсулт Й., прави искане за оставяне на жалбата без уважение, по мотиви, изложени в решението. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Съдът, след съвкупна преценка на доказателствата по делото, прие за установено следното от фактическа страна:

В ТД на НАП - С. е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2017 срещу Й. И. А. за събиране на задължения за задължителни осигурителни вноски по подадени от жалбоподателя декларации обр. 6 за периода от 01. 01. 2013 г. до 31. 12. 2013 г., за периода от 01. 01. 2014 г. до 31. 12. 2014г. и за периода от 01. 01. 2015 г. до 31. 12. 2015 г., както и лихвите към тях. На основание чл. 221 от ДОПК е издадено Съобщение за доброволно изпълнение с изх. № С190022-048-0150064/21.10.2019г.

С ПНОМ изх. № С190022 – 022 – 0091837/04.10.2019 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП – С. е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в „ОББ“ АД за сумата от 2321.02 лева главница и 1091.31 лева лихви, както и запор върху МПС – лек автомобил марка СЕАТ, рег. [рег.номер на МПС] и лек автомобил марка БМВ с рег. [рег.номер на МПС] .

Запорното съобщение е изпратено до „ОББ“АД, както и на длъжника. От „ОББ“АД е получено писмо изх. № 230 – ОПЗ/190100841/09. 10. 2019 г., в което е посочено, че запорното съобщение е получено, запорът е наложен и чака ред поради наложени по – рано запори и липса на авоари. От отдел „Пътна полиция“ – СДВР на 08. 11. 2019 г. са изпратени уведомления, че запорите върху двете МПС са наложени, но има наложени предходни запори от данъчната администрация.

С ПНОМ изх. № С210022 – 022 – 0071427/29. 09. 2021 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП – С. е наложн запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление и/или върху налични и постъпващи суми по платежни сметки, открити при доставчик на платежни услуги в „ПИБ“АД, „Райфайзенбанк“ АД, „Банка ДСК“АД и „Юробанк България“АД за сума в размер на 3860.27 лева. Запорното съобщение е връчено на „ПИБ“ АД на 30. 09. 2021 г. , на „Райфайзен България“АД и на „Банка ДСК“ АД на 29. 09. 2021г. и на „Юробанк България“ АД на 04. 10. 2021 г.

С ПНОМ изх. № С240022 – 022 – 0032188/10. 05. 2024 г., издадено от старши публичен изпълнител при ТД на НАП – С. е наложен запор върху вземания на Й. И. А. от трето задължено лице – работодател НЕС – Нови енергийни системи ООД за сумата от 4480.67 лева. На 13. 05. 2024 г. запорното съобщение е връчено на Й. А. и на НЕС – Нови енергийни системи ООД по електронен път.

От Й. И. А. е подадено възражение с вх. № 10 – 94 – 10 – 33/16. 05. 2024 г. за погасяване по давност на задължения за ДОО, ЗО и УПФ за периода от 01. 01. 2013 г. до 31. 12. 2013 г., за периода от 01. 01. 2014 г. до 31. 12. 2014г. и за периода от 01. 01.

2015 г. до 31. 12. 2015 г., както и лихвите към тях и глоба по електронен фиш K0381868/10. 11. 2012 г. в размер на 100 лева.

Издадено е Разпореждане изх. № С240022 – 137 – 000432/20. 05. 2024 г. на старши публичен изпълнител при ТД на НАП – С., с което е отказано погасяване на основание чл. 171, ал.1 от ДОПК и прекратяване на събирането на вземанията поради изтекла погасителна давност. Изложени са мотиви, че давността е спряна с ПНОМ изх. № С190022 – 022 – 0091837/04.10.2019 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП – С., с ПНОМ изх. № С210022 – 022 – 0071427/29. 09. 2021 г. и с ПНОМ изх. № С240022 – 022 – 0032188/10. 05. 2024 г.

На 11. 03. 2024 г. е издадено разпореждане за частично прекратяване на производството по принудително изпълнение, съгласно чл. 225 от ДОПК за вземания за глоба по електронен фиш K0381868/10. 11. 2012 г. в размер на 100 лева, поради изтичане на 10 – годишния давностен срок.

Срещу Разпореждане изх. № С240022 – 137 – 000432/20. 05. 2024 г. на старши публичен изпълнител при ТД на НАП – С. е подадена жалба от Й. И. А..

Жалбата е оставена без уважение с Решение № ПИИ -157/07. 06. 2024 г. на директора на Дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП – С..

С оглед установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

Решение № ПИИ- 15707.06.2024г. на директора на ТД на НАП – [населено място] е връчено по електронен път на жалбоподателя на 07.06.2024 г., видно от приложеното удостоверение за извършено връчване. С оглед на горното, жалбата е подадена в предвидения в чл. 268, ал. 1 от ДОПК 7 – дневен преклузивен срок, изхожда от надлежна страна – адресат на обжалвания административен акт, при наличието на правен интерес и се явява допустима за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

При извършване на служебна проверка на акта съдът констатира, че същият е издаден от компетентен орган в изискуемата форма и има съдържание, в което са изложени фактическите и правни основания за издаването му, поради което обжалваното решение не страда от пороци водещи до неговата нищожност. Към административната преписка е приложена Заповед № 1123/10. 04. 2024 г. за заместване на директора на ТД на НАП – С..

Няма допуснато нарушение на процесуалните правила и на материалния закон.

Въз основа на събраните доказателства се установява, че публичните задължения, главници и лихви, за които е отказано погасяване по давност са за ДОО, ЗО и ДЗПО по подадени декларации обр. 6 за периода от 01.01. 2013г. до 31. 12. 2013 г., за периода от 01. 01. 2014 г. до 31. 12. 2014г. и за периода от 01. 01. 2015 г. до 31. 12. 2015 г.

Срокът за доброволно плащане на задълженията за периода от 01. 01. 2013 г. до 31. 12. 2013 г. е 30. 04. 2014 г. За него 5 – годишната давност по чл. 171, ал.1 от ДОПК започва да тече от 01. 01. 2015 г. и изтича на 01. 01. 2020 г. За задълженията за периода от 01. 01. 2014г. до 31. 12. 2014 г. срокът за доброволно плащане е 30.04. 2015 г. Давността започва да тече от 01. 01. 2016 г. и изтича на 01. 03. 2021г. /поради спиране по пар. 29, т. 2 от ПЗР на ЗМДИП/. За задълженията за периода от 01. 01. 2015 г. до 31. 12. 2015 г. със срок на доброволно изпълнение до 03. 05. 2016г. давността е започнала да тече от 01. 01. 2017 г. и е следвало да изтече на 01. 03. 2022 г., предвид спирането на давностните срокове във връзка с извънредното положение по ковид – пандемията.

Предвид наличните доказателства, оплакванията за незаконосъобразност на решението не се споделят от настоящата инстанция.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ДОПК давността спира: т. 1 - когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година; т. 2 - когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането; т. 3 - когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването; т. 4 - когато актът, с който е определено задължението, се обжалва; т. 5 - с налагането на обезпечителни мерки; т. 6 - когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение.

Основателни са доводите на органите по приходите, че в рамките на петгодишния давностен срок има спиране на давността.

От доказателствата по делото се установява, че в регламентирания от чл. 171, ал. 1 ДОПК срок са издадени: ПНОМ изх. № С190022 – 022 – 0091837/04.10.2019 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП – С., ПНОМ изх. № С210022 – 022 – 0071427/29. 09. 2021 г. и ПНОМ изх. № С240022 – 022 – 0032188/10. 05. 2024 г. с които е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банковите сметки на дружеството, запор върху две МПС и запор върху вземания от трето незадължено лице. Видно от установеното по-горе от фактическа страна, за всеки от запорите има издадени запорни съобщения, връчени на всички банки, до които са адресирани, както и на отдел „Пътна полиция“ СДВР и на работодателя НЕС – Нови енергийни системи ООД. От всички адресати на запорните съобщения са получени потвърждения. С тези актове са наложени обезпечителни мерки. Правната последица от налагането на тези обезпечителни мерки е спирането на давността. Тя спира за срока на действието на тези мерки. Тоест докато те не бъдат отменени, давността е спряла. За най – старите задължения погасителната давност е започнала да тече от 01.01.2015г. За тези задължения погасителната давност е спряла на 09. 10. 2019 г., когато е връчено запорното съобщение. Основателни са аргументите на директора на ТД на НАП С., че изброените актове са породили валидно правно действие. Връчването на тези актове на задълженото лице има значение единствено за началото на срока на обжалване. Тяхното действие започва обаче от момента на връчването им на кредитните институции. От момента на връчване на запорното съобщение на банката се поражда правното действие, което се изразява в спиране на 5 - годишната давност.

Анализът на доказателствата води до извод, че ПНОМ изх. № С190022 – 022 – 0091837/04.10.2019 г. е издадено на основание чл. 200 от ДОПК и чл.202, ал. 1 от ДОПК на дата 04.10.2019г. Запорното съобщение е изпратено до „ОББ“АД, както и на длъжника. От „ОББ“АД е получено писмо изх. № 230 – ОПЗ/190100841/09. 10. 2019 г., в което е посочено, че запорното съобщение е получено, запорът е наложен и чака ред поради наложени по – рано запори и липса на авоари. От отдел „Пътна полиция“ – СДВР на 08. 11. 2019 г. са изпратени уведомления, че запорите върху двете МПС са наложени, но има наложени предходни запори от данъчната администрация.

В съдебната практика на ВАС се приема, че с налагане на обезпечения по повод на постановление за налагане на обезпечителни мерки по чл. 195 ДОПК се спира давността; или с налагането на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 ДОПК (в този смисъл вж. Решение №11606 от 03.10.2017г. по административно дело № 1719/2017г., Първо отделение на ВАС). Началният момент на спирането на

погасителната давност трябва да се отчита от датата на налагане на първата мярка (датата на връчване на заповедта за спиране на „ОББ“ АД).

Тезата на жалбоподателя се основава на твърдението, че той не е получавал описаните по-горе постановления преди изтичане на 5 – годишната давност. Оттук се прави извод, че доколкото изброените постановления за налагане на заповед не са връчени на длъжника, то те не са породили валидно правно действие по изпълнителното дело. Следователно давността не е била прекъсната, защото длъжникът не е узнал за това. Трябва да се посочи, че тезата на органите по приходите не се гради върху обстоятелството, че давността е била прекъсната, а върху това, че е била спряна.

В тази насока са и мотивите на Тълкувателно решение № 7 от 15.04.2021г. на Върховния административен съд (Общо събрание на съдиите на Първа и Втора колегия на ВАС). В тълкувателното решение се приема, че изпълнителното производство е съвкупност от правни и фактически действия. То може да бъде разделено на два стадия: а) предварителен, в който се образува изпълнителното дело и на длъжника се изпраща съобщение за доброволно изпълнение и б) същински, в който се предприемат конкретни действия по принудително изпълнение чрез изпълнителните способности по чл. 215, ал. 1, т. 1 – 3 ДОПК. В решението е прието, че „прекъсването на давността по смисъла на чл. 172, ал. 2 ДОПК е относимо към втория стадий – предприемане на действия по принудително изпълнение”. В мотивите е посочено още, че всяко действие, с което давността се прекъсва, трябва да е доведено предварително до знанието на длъжника. То трябва да е доведено до неговото знание, за да има възможност длъжникът да се позове на предвидената в закона погасителна давност, като от тази гледна точка погасителната давност е средство за защита на длъжника. Не може да бъде прекъсната давността, без длъжникът реално да е узнал за това.

По отношение на съобщението за доброволно изпълнение по чл. 221, ал. 1 ДОПК в тълкувателното решение се приема, че принудителното изпълнение, при липса на обезпечителни мерки, започва чрез налагане на заповед или вписване на възбрана. Това са изрично посочените принудителни действия, които може да предприеме публичният изпълнител, но сред тях не е изпращането на съобщение. (вж. мотивите на Тълкувателно решение № 7 от 15.04.2021г. на ВАС).

Видно от посоченото по-горе, в конкретния случай не е възникнала хипотеза на прекъсване на давността. Тя не е прекъсвана нито с издаването на ПНОМ, нито с изпращането на заповедите за спиране до търговските банки и до отдел „Пътна полиция“ СДВР по чл. 221 от ДОПК. Посочените постановления са породили друго правно действие – те са спрели относителната петгодишна давност. Това спиране е започнало от датата на връчване на ПНОМ с изх. № С190022 – 022 – 0091837/04.10.2019 г., което е изпратено до „ОББ“ АД и отдел „Пътна полиция“ СДВР и е получено потвърждение за получаване. Доколкото давността по най-старите задължения се твърди да е започнала от 01.01.2015г., то считано от 09.10.2019г. давността е била спряна /датата на заповедта в „ОББ“ АД/. Същото правно действие – да спрат давността по чл. 171, ал. 1 ДОПК – са породили и заповедите за спиране по последващите ПНОМ от 29. 09. 2021 г. и от 10. 05. 2024 г. и по отношение на изтеклите към момента лихви. Видно от посоченото Тълкувателно решение № 7 от 15.04.2021г. на ВАС, принудителното изпълнение, при липса на обезпечителни мерки, започва чрез налагане на заповед или вписване на възбрана. Тоест в случая са налице обезпечителни мерки, които спират давността по чл. 171, ал. 1 ДОПК, на основание

чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК - с налагането на обезпечителни мерки в рамките на обезпечително производство. По отношение на това правно действие не е необходимо запорните съобщения да са връчени на задълженото лице.

Доколкото първите задължения, по отношение на които се претендира от страна на жалбоподателя да е настъпила давност, са с начален срок 01.01.2015г., то по отношение на тях не е изтекла относителната петгодишна давност. Това е така, доколкото вече беше посочено, че в този период давността е била спряна, за срока на действие на обезпечителните мерки. Това се отнася и за задълженията с начален срок на давността от 01.01.2016г. и 01.01.2017г. За тези задължения също са наложени обезпечителни мерки, които са породили ефекта да спрат 5 – годишната погасителна давност. Трябва да се посочи, че не е настъпила и абсолютната десетгодишна давност, установена в чл. 171, ал. 2 ДОПК. Тази давност не може да бъде спирана и прекъсвана, но ще изтече най-рано през 2025г.

Предвид изхода на делото, искането на ответника по жалбата за присъждане на разноски трябва да бъде уважено, като в тежест на жалбоподателя, трябва да бъде възложено заплащането на възнаграждение за осъществената от юриконсулт правна защита на административния орган, определено в размер на 100 лв., съгласно чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във вр. с § 2 от ДР на ДОПК и чл. 37 от Закона за правната помощ.

В съответствие с направените фактически и правни изводи съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Й. И. А., с адрес [населено място], [улица], ет. 2 срещу Решение № ПИ - 157/07.06.2024г., издадено от директора на ТД на НАП – [населено място], с което е потвърдено Разпореждане с изх. № С240022-137-0004342 от 20.05.2024г. по изп. дело №170349039/2017 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП – [населено място], с което е отказано погасяване на публичните задължения за задължителни осигурителни вноски по подадени декларации образец № 6 за периода от 01. 01. 2013 г. до 31. 12. 2013 г., за периода от 01. 01. 2014 г. до 31.12.2014г. и за периода от 01. 01. 2015 г. до 31. 12. 2015 г.

ОСЪЖДА Й. И. А., ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място], [улица], ет. 2 да заплати на Териториална дирекция на НАП – С., сумата от 100 (сто) лева, представляваща разноски за юриконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.268, ал. 2 от ДОПК.

СЪДИЯ:

